

ikke. Naar nu imidlertid Generaldirektoratet er kommet med nogle Opgivelser, paa hvilke det synes, som om man fra Regeringens Side vil støtte den Anskuelse, at der her kunde være Tale om noget som henved $\frac{1}{2}$ Million Kr., saa tillader jeg mig at sige, at jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at det er en Beregning, som skal vise sig aldeles urimelig overdreven, naar man kommer til en nærmere Undersøgelse deraf. Jeg kan i den Henseende ogsaa fremhæve et Par Data. Det blev bemærket, at de tungne Auktioner udgøre $\frac{5}{6}$ af samtlige Auktioner, og disse samtlige Auktioners Tal blev sat til 3,000. Jeg tillod mig — i den Henseende har jeg dog faaet lidt at støtte mig paa — at henvise til Statistisk Tabelværk, hvis Paalidelighed og Grundighed ingen kan betvivle. Deri er for Femaaret fra 1881—85 — det sidste Femaar, hvorfra man har disse Beretninger — opgivet, at Auktionernes Antal over faste Ejendomme har været i Gennemsnit aarlig 2,600, altsaa ikke 3,000, og de frivillige Auktioner have udgjort ikke $\frac{1}{6}$ men $\frac{1}{4}$. Det gør altsaa, vil det ses, en ikke ringe Forskel. Med andre Ord: Tvangsauktionernes Antal synker ned til 1,950 i Stedet for, at Generaldirektoratet synes at gaa ud fra 2,500. Det er dog ingen ringe Forskel. Men dernæst maa man jo, som sagt, heller ikke overse det andet Moment, som er dette, at der jo ikke kan være mindste Tvivl om, at det aldeles langt overvejende Antal af Afhændelser ved Køb og Salg eller Magestifte o. s. v. finder Sted udenfor Auktioner. Man savner, som sagt, i beklagelig Grad i den Henseende statistiske Data, men hvis man havde en Opgørelse over de Afhændelser, der have fundet Sted i Aarenes Løb om faste Ejendomme, saaledes at man kunde opgive, hvilke af disse Afhændelser der vare stete ved Auktion og hvilke der vare stete, som man plejer at kalde det, under Haanden, nærer jeg ingen Tvivl om, at saa vilde det vise sig, at den sidste Afhændelsesmaade er den langt, langt overvejende, den største, og derfor kommer jeg til det Resultat, at naar man for næste Fintansaar beregner Indtægten af Halvprocentafgiften ikke til 690,000, men til 655 a 656,000, kan man frit gaa ud fra, at der af dette Beløb paa ingen Maade falder mere end et Par hundrede Tusinde Kroner overhovedet

paa Tvangsauktioner, og af disse tror jeg dernæst ogsaa, man kan sige, at det ingenlunde er just ubetinget det største Tal, hvor det ender med, at Ejendommen udlægges en Panthaber gennem Udlægsstøde. For Resten skal jeg ved dette Punkt endnu berøre en Ting, som jeg glemt er. Disse Omkostninger, der lægges paa Udlægsstødet, have jo ofte til Følge, at Folk udsætte at tage disse Støder. Naar en Mand lader sig en Ejendom udlægge, er det vel i de sjældneste Tilfælde, fordi han agter at beholde den, nej, han ønsker at blive af med den igen, naar han kan finde en Eysthaber, og som Følge deraf vil han ikke paadrage sig den Udgift, der er forbunden med at tage Støde, han lader det altsaa ligge. Dersom det stilledes sig saaledes, at han kunde saa sit Udlægsstøde uden at betale disse Omkostninger, som gøre det saa byrdefuldt at tage Støde, tror jeg, man tør forudsætte, at det vilde blive meget mere almindeligt, end det nu er, at den Slags Ting kommer i Orden og Rig-tighed i en rimelig Tid. Nu er det ikke saa sjældent, at der hængaar Aar, ja mange Aar, inden en Udlægshaver finder sig for-anlediget til at tage Udlægsstøde, og det anser jeg i og for sig for en uheldig Tingenes Orden. Det er altsaa ogsaa et Gode, der vil vindes ved et saadant Forslag, at man fremskynder, at Sagen bliver endelig berigtiget. Jeg skal i øvrigt slutte med at sige, hvad jeg jagde tidligere, at det er en Selvfølge, at dette Punkt vil blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse af Udvalget inden 3dje Behandling. Jeg for mit Vedkommende vilde anse det for saare onsteligt, om man paa det Punkt kunde komme til en Forstaaelse. Man kunde for øvrigt tænke sig, at selv om man ikke kunde blive fri baade for Stempelafgift og for Halvprocentafgiften, saa dog i alt Fald kunne blive fri for Halvprocentafgiften, hvortil man, synes jeg — det ansøgte jeg for — har et Analo-gon for Kjøbenhavns Vedkommende i Bl. af 1ste Juli 1799. — Hvis man ind-skrænker sig dertil, er det, som sagt, min Overbevisning, at det Tal, der kunde være Tale om for Finanserne, kunde ikke være uoverkommeligt. Jeg vilde for mit Vedkom-mende ikke være med til at stille et Forslag, der uden videre berøvede Finanserne $\frac{1}{2}$ Mill. eller hen derimod, men jeg føler mig